

Juleaften

24-12-2020

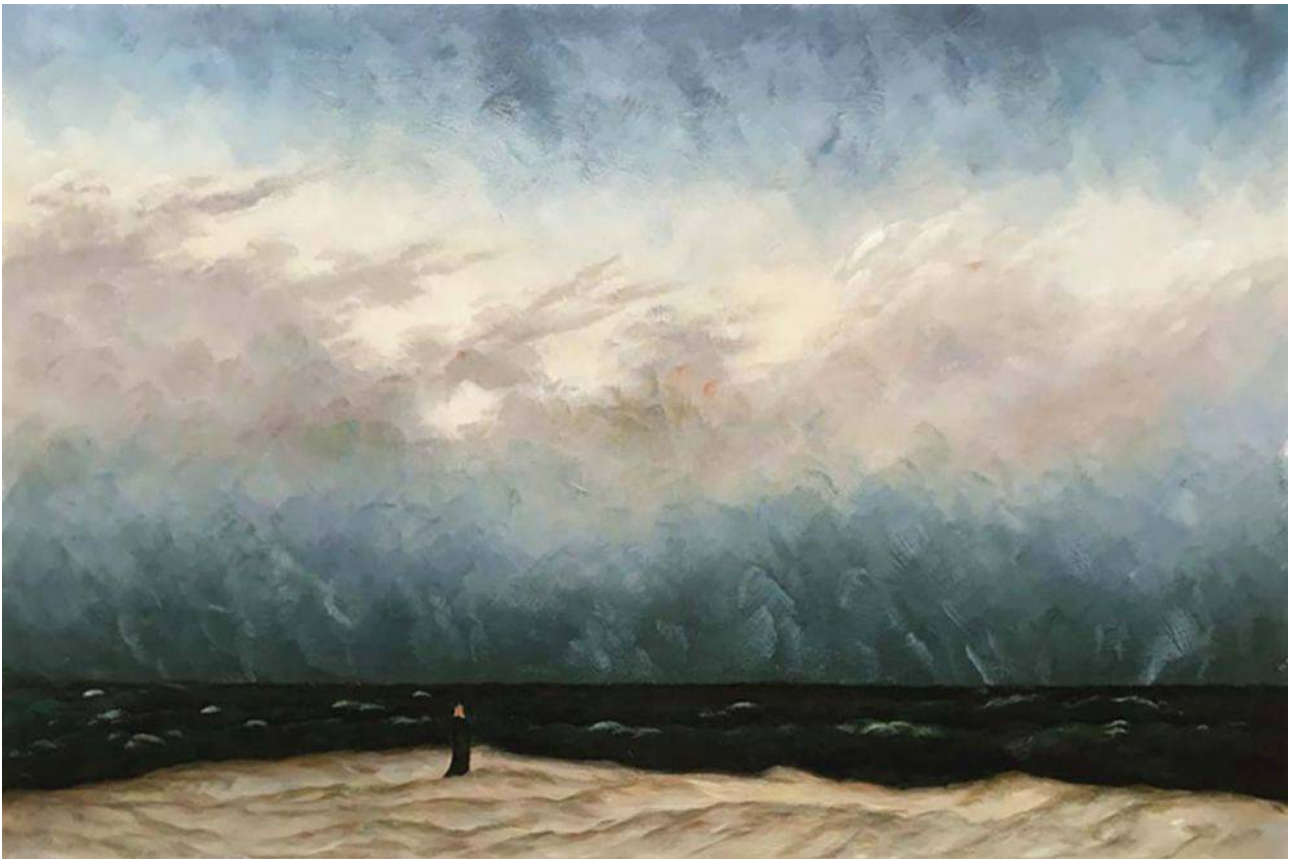
Tekstrække: Første række

Denne hellige lektie skriver profeten Esajas: Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land. Du gør jubelen stærk, du gør glæden stor; de glæder sig for dit ansigt, som man glæder sig over høsten, som man jubler, når man deler byttet. For det tyngende åg, stangen over deres skulder, og slavefogedens kæp brækker du som på Midjans dag. Hver støvle, der tramper i larmen, og kappen, der er sølet i blod, skal brændes og fortæres af ild. For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste. Stort er herredømmet, freden uden ophør over Davids trone og over hans rige, så han kan grundfæste det og understøtte det med ret og retfærdighed fra nu af og til evig tid.

[Esajas' Bog 9,1-6a](#)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget. I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«

[Lukasevangeliet 2,1-14](#)

Caspar David Friedrich, *Munk ved havet*, 1809

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind.

Om morgenen, før solen har brudt horisonten, mens mørket stadig ligger som en dyne over by og land, der begynder fuglene at synge. De synger solen op og dagen i gang. Skønt ingen lytter, skønt ingen ser dem, så synger de – for os, for dem selv, for ingen.

Fuglene under himlen lever ubekymret. ”*Det, som vederfarer fuglen, bekymrer den ikke*”, som Søren Kierkegaard et sted skriver. Fuglene er til i deres blotte umiddelbarhed. Hvilende i sig selv og med ingen tanke på den tabte fortid eller på den ukendte fremtid, der kommer. Blot til. Til i øjeblikket.

Selvom vinden blæser, selvom frosten bider, selvom regnen siler ned, selvom natten er mørk, lang og ensom, ja så synger fuglene frejdigt, når morgenen gryer og dagen åbner sig.

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind.

Ser vi ud på naturen, på planterne og træerne, der nu står nøgne og forfrosne i vinterkulden, så kan vi rammes af den tanke, at alt falmer og visner om ørerne på os. Insekterne er gået i skjul, dyrene i

vinterhi, træernes blade er dalet mod jorden. Det kan føles sådan, at vinteren ligger alt øde hen - kommer sommeren mon igen? Kommer varmen og de lyse nætter tilbage?

Julelysene i vinduerne, adventskransen, der lyser i stjerne, den gode mad og de fine gaver, der varmer os i denne kolde tid, minder os dog om, at alt ikke er øde, koldt og mørkt; for på den anden side af vinteren, så spirer påskeliljerne frem af den frosne jord, træernes skyder igen i vejret og dyrene pibler frem fra deres vinterskjul. Giv tid, giv tid, og livet vil igen blomstre.

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind.

Verden er brutal og barsk. Oppe fra magtens tinder kan det være svært at se det enkelte menneske, ikke blot som led i en statistik, men se det enkelte menneske i øjnene. Rundt om raser krige, mennesker mod mennesker, naboer mod naboer, krudt og kugler i luften, mens familier, mødre med deres børn på armene, må drage mod sikkerhed.

Nogle steder er der hungernød, andre steder spiser folk sig ihjel. Nu raser en pandemi over alt, hvor vi bevæger os, mundbind og håndsprit er blevet en del af dagligdagen, og den luft, som er en grundform for os at indånde, er pludselig blevet farlig for os.

Men midt i verdens brændpunkter, så ser vi alligevel håb. En vaccine er på vej, det lysner, rundt om forbrødres folk og nationer, håndstrakte hænder mødes, den nødslidte fra grøftkantene hjælpes op. Sultne maver mættes og folk på flugt får tag over hovedet.

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind.

Også i vores eget liv kan der opstå brændpunkter. Vores relationer kan gå i stykker – venskaber kan brydes og familier gå i opløsning. Ja, har vi alle ikke én i vores liv, som vi på en eller anden måde har set os sure på, som vi ikke taler med mere? – måske kan vi end ikke huske præcis, hvad grunden er. Vi 'nagres', sommetider holdes vores blik fast på de dystre sider, vi kan have en tendens til at se alt i skyggens fortegn, og så glemmer vi, at der et sted gemmer sig en åbning et sted.

For tilgivelsens mulighed byder sig altid. Ikke som en moderne 'pyt-knap', hvor man slår en streg hen over det *for at komme videre*, men som en udstrakt hånd i et venskab, hvor man bevæger sig videre sammen – med det, man nu har med sig i bagagen. Og dér, hvor vores tilgivelse ikke rækker, dér, hvor den ikke er mulig for os, ja dér findes Guds tilgivelse; for i sidste ende er det kun det utilgivelige, som skal tilgives. Ikke af os, men af Gud.

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind.

En nat som så mange andre. En højgravid kvinde, en bekymret mand. Kejser Augustus har beordret folketælling i hele riget, og det har sendt den vordende familie på vandring. Midt i nattens mulm og mørke tager veerne til, og familien må søge ly i den nærmeste stald.

Og her – midt i den kolde og klamme stald – der kommer det skrøbelige drengbarn til verden. Omsvøbt i fattige klæder, lagt i dyrenes krybbe. En historie, der på en gang er så lille, og samtidig så stor, at den overstråler alt andet, vi har hørt.

Det er historien om Guds fødsel. Guds fødsel her på jorden, ikke som en himmelsk hersker, der stiger ned fra tronen, men som et skrøbeligt drengbarn, der spirer frem fra en moders skød. Det er den lille historie om de store spørgsmål: Om kærlighed, om trøst, om håb, om tilgivelse, om forsoning. Historien om Gud, der er *uden for* verden, men som kommer *ind* i verden. Et evighedens nedslag midt i historien.

Der er en sprække i alting. Det er sådan, lyset kommet ind. Og lyset skinner kraftigt og klarest, desto mørkere baggrunden er, som englene, der viser sig for hyrderne på den dunkle nattehimmel: med ét bliver himlen lyst op, et skær stråler så kraftigt, at det blænder deres øjnene – og det, der lyder fra midten af lysskæret, er, i dag er der født jer en frelser! Ære være Gud i det højeste!

Det var sådan, lyset kom ind.